

A KÉT FIVÉR MEG A SÁRKÁNY

1. csoport

Volt két fivér. Ezek a fivérek esőben, hóban az utakon voltak, állandóan vándoroltak, járták a világot. Ha **megunták magukat** valahol, **szedték a sátorfájukat** és fölkerekedtek.

- **Fogjuk be a csikókat**, testvérekém! Induljunk!

Befogtak a szekerekbe, ostoraikkal a csikók közé csaptak és **harmat hírével útra keltek**. Csak akkor álltak meg pihenni, amikor már **elszentült az égen a Nap** és **sötét estére jutottak**.

- No, testvérekém, telepedjünk le! Éjszakázzunk meg itt az erdőszélen!

- Jól van, éjszakázzunk itt!

Azzal kifogták a csikókat és **megpányválták** őket, hogy el ne **bitangoljanak** éjjel. A hullott ágakból tüzet raktak, nyárson szalonnát sütöttek, megvacsoráztak jóízűen. Nagy, sátortetős szekereik voltak, fekhelyet csináltak maguknak a **szekérderékban** és megéjszakáztak.

2. csoport

Ahogy **megcsapta az eget a hajnal** és **fölvirradtak**, azt mondta az egyik:

- Ráérünk tovább menni, testvérekém! Olyan szép ez a táj és olyan jó friss a levegő, **szívesen időznék** még itt egy kicsit! Töltsük itt ezt a napot, maradjunk még!

- Maradjunk, testvér, ha úgy akarod! - egyezett bele a másik. - Én úgyis álmos vagyok, visszafekszem aludni!

- Aludgassál csak, testvérekém, én meg szétnézek addig a környéken! Valami ligetféle **zöldell** amott, úgy látom, folyóvíz van a közelben! Odamegyek, hátha tudnék halat horgászni!

- Jól van, eredj!

Amaz fogta magát, **bekószálta az egész vidéket**, aztán meg elkezdte csinálni a horgászbót. A kalapja mellé fel volt szúrva egy tű, kivette, **meggörbítette horognak** és **fűzött a fokába fonalat**. Mikor ezzel végzett, levágott egy ágat, a vékonyabb végére rákötötte a fonalat és már készen is volt a horgászbót. Kenyérhéjat tett rá és a vízbe dobta.

Nem telt bele sok idő, már rángatta is kifelé a halakat a vízből.

Mivel nem volt a horgon **szakállka**, ami beleakadt volna a halak szájába, nem is **bajmólódott** azzal, hogy egyenként leszedegesse őket, hanem csak hátracsapta a horgászbót, akár egy ostort, a halak meg maguktól lerepültek róla, a háta mögé.

Annyira belemerült a halfogásba, hogy nem vette észre az idő múlását; még a déli harangszót sem hallotta meg.

3. csoport

A **fivére** közben felébredt, s aggódni kezdett érte, hogy hol van, nem győzte visszavárni.

- Ahaj, Isten, hol van az én testvérem? Azt mondta, csak a folyóra megy horgászni, s hajnal óta nem jött elő!

Odamegyek, megnézem, mit csinál, hol marad ilyen sokáig!

És indult is.

A másik fiú meg **mit sem sejtve** horgászott a folyóparton.

- Ahaj, Isten, nagy szerencsét adtál ma nekem! - mondta magában. - Nem is tudom, mikor fogtam ennyi halat!

Ahogy ezt **kiszólta**, mindjárt meg is fordult, hogy **szemügyre vegye** a kifogott halakat, hát a feje fölött ott állt egy sárkány tátott szájjal. És nem volt mögötte még egy **árva**

halpénz se, mert amint a horgászbotját hátra-hátra csapta, a halak egyenesen belerepültek mindig a sárkány torkába.

Jaj, amikor meglátta azt a sárkányt, már annyira ordított rémületében, hogy a **lelke akart kiszakadni**.

Fennszóval kiáltotta:

- Jaj, mamókám, elvesztem! Ez most fölfal engem!

És akart volna fölállni, hogy elmeneküljön, de akkor a sárkány megragadta a szájával.

4. csoport

A fivére éppen abban a pillanatban érkezett oda és **rárikoltott**.

- Drága testvérkém, engedd, hogy lenyeljen egészben, mert ha nem engeded, akkor ez teljesen széjjelharapdál!

Hadd nyeljen le, a **bendőjében** meg majd fogod a késed és kimenekíted magadat belőle!

Szót fogadott neki és maga mellé tette a két kezét, a sárkány meg egészben lenyelte. Amaz sírva, zokogva ment el onnan.

Akkor a sárkány **összecsattogtatta** a szárnyait, a kék levegőbe emelkedett és elrepült. Lehet, hogy a fiú kihasította a sárkányt és megmenekült, de lehet, hogy még a **kését sem érkezett elővenni** a szerencsétlen, mert elöntötte bent a vér és megfulladt.

Magányosan maradt a fivére. Visszatért oda, ahol a táborhelyük volt, **előrkölte** a másoknak a szekérét is, meg a lovát is, aztán **nekiindult a világnak**. Elment valamerre a többi cigányok közé. **Maga elé vette a hosszú utat** és tudja az Isten szerencséje, hová vándorolt!